
Заплющились на ліс великі очі страху,
а в лісі — день як день: сидять опеньки над
горнятами роси, мутикають мурахи
і відьма їжаків стрижє, немов ягнят.

Тутешній квіт лихий — це знає кожен змалку,
сюди ручна бджола не прилетить по мед.
Струсивши жовтий лист легенд на сонну мавку,
тут вдосвіта пройшов — чи пролетів — поет.

Це він, як глиця, впав у пісню мурашину,
він — так, що аж роси набрали в рот пеньки, —
з найменшого гриба, з останньої шипшини
читає ліс...

Дай, доле, нам високої води —
щоб не кортіло тихий брід шукати,
щоб не впіймати золотої рибки
на черв'яка, що часом душу точить.
У синю прірву, доле, нас веди —
де свище сонце, вкутане в цунамі,
де не врятують акваланги фраз,
де будуть тільки мускули і море,
й під нами — все. Лиш небо понад нами.
Якщо не допливем до віри в берег —
не дай нам, доле, доброго дельфіна.
Якщо не допливем — то глянем чесно
в зіниці допотопних чорних перлів
і будем гідні лиш співати в хорі
безмовних риб у різнобарвних вбєрях.
Не дай пізнати так свою вину,
як той, що на сумного птаха схожий,
що п'є коньяк вприкуску з валідолом
і вперто ігнорує сивину.
О як він плів! — потужно і прощально.
Глибинний гул у жилавих руках.
І райдуга в солоному волоссі.
І ми — іще зі страхом в надувних
човнах — пливли до неї, як прочани...
Не дай пізнати нам його вину.
Дай, доле, нам високої води.

СЛІДИ НЕМИНУЩІ

(З циклу)

1

Берег — високий, як ніч перемоги. В походах
купелі річки цієї чекав ти як жнив.
Тиша по вінця стоїть у віках і народах.
Ти ж — повернувся. І тишу, як жбан, спорожнив.

Чуєш тепло? — це Вітчизни пробуджений подих.
Трави розсунь! — хай зігріється, хто не дожив.
Води розсунь! Не руками — губами: на водах
відблиски ранніх ракет і свячених ножів.

Ліс нахилився до ватри... Зникає... Та ось він —
ніби травневий, — а вже повернуло на осінь,
в сосни густі повернуло... Між них і твоя.

Відблиски юності сині на гіллі сосновім.
Те, що здавалося пам'яттю, тишею, словом, —
лиш течія. Лиш любові й віків течія.

5

Сріблястий вітрячок, де сміху — що плачу,
кульбабка, що зросла, щоб тишу відчиняти!..
Твої малі слова прудкі, мов зайченята, —
щоднини їх лічу й ніяк не полічу.

Такий знайомий світ — од мами і до тата,
така чужа сльоза, яку тобі мовчу, —
куди ж летиш, немов метелик на свічу,
мов знаєш те, чого мені повік не знати?..

Так, донечко, вогні. Так, дівчинко, пісні.
Так, тисячі імен засипано роками,
це їх, напевно, ти розказуєш мені.

Колись і ти торкнеш безмовними руками
той дивовижний світ, що звався в давнині
колискою, стеблом, піснями, вітряками.